

Bộ sách lọt vào danh sách
Những cuốn sách Thiếu nhi
hay nhất do
New York Times
bình chọn

DRACUSA

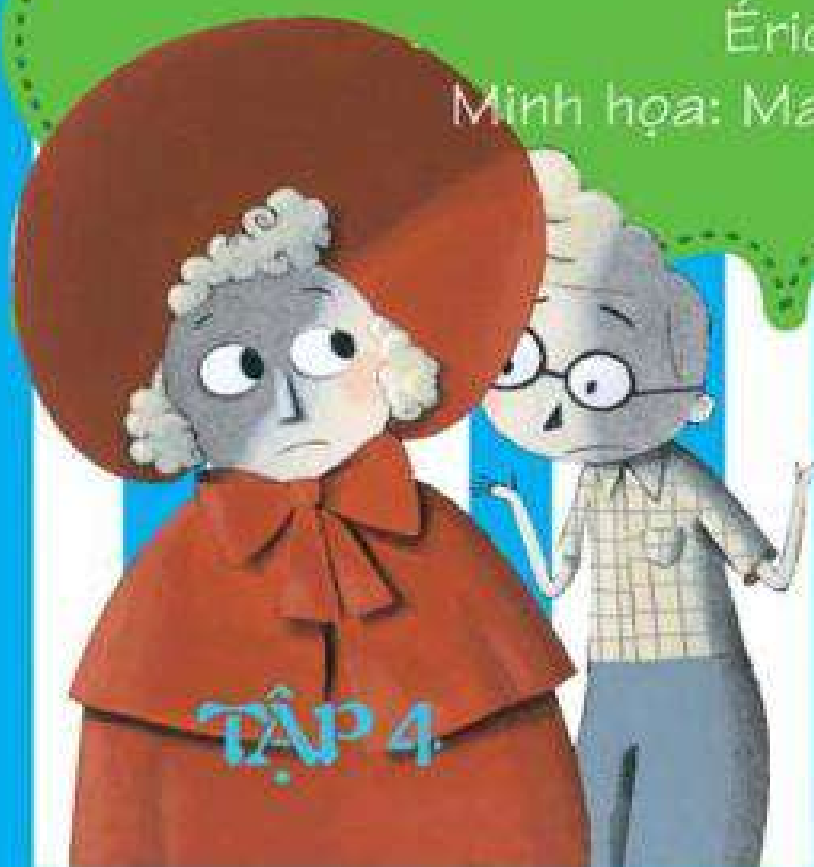
Cuộc phiêu lưu trong thế giới kỳ bí
và hấp dẫn lạ lùng của những người hút mực

Ngã vào cổ tích

Éric Sanvoisin

Minh họa: Martin Matje

TẬP 4

TẬP 4

KIDS
ALPHA

TRƯỜNG BẮC THỜI ĐẠI

Ngã Vào Cổ Tích

Series Dracula Phần 4

Eric Sanvoisin

Chia sẻ ebook: <https://downloadsach.com>

Follow us on Facebook: <https://facebookc.com/caphebuoitoi>

Table of Contents

[NGÃ VÀO CỔ TÍCH](#)

[Chương một](#)

[Chương hai](#)

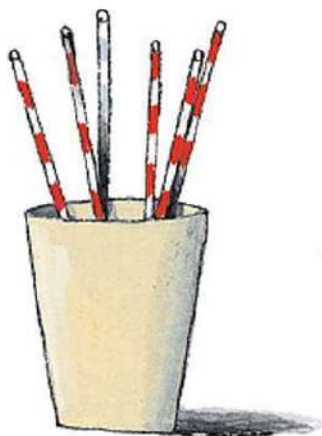
[Chương ba](#)

[Chương bốn](#)

[Chương năm](#)

Chương một

Ngày xưa, ngày xưa... ở Thành phố Ma cà rồng!

TÊN TÔI LÀ Odilon. Tôi vốn là một cậu bé bình thường như bao cậu bé khác trước khi chạm trán

Dracusa – ông hút mực. Một đêm nọ, ông ma cà rồng dị ứng với máu ấy đã ngoạm cho tôi một miếng. Kể từ đó, tôi bắt đầu lén lút thưởng thức những cuốn sách trong cửa hàng của bố. Nỗi cô đơn dày vò tôi, cho đến ngày tôi gặp được cô bé Carmilla xinh đẹp...

Hôm nay, Carmilla và bác Dracusa của cô bé rời khỏi khu nghĩa địa và cuộc đời mới tuyệt vời làm sao. Bởi bên trong những tầng hầm của Thư viện Thế giới, chúng tôi đã khám phá ra Dracuvilla, thành phố của những người hút mực.

Carmilla là cô bé hút mực yêu dấu của tôi. Với một ống hút đôi, chúng tôi cùng nhau uống những cuốn sách ngày càng dày hơn và ly kỳ hơn. Lúc mực dần chảy từ chiếc ống hút vào bụng chúng tôi thì cũng là lúc các trang sách từ từ trở nên trống rỗng. Cứ phải liên tục tìm ra những cuốn sách mới. Nhưng khi mà chúng tôi trú ngụ dưới tòa thư viện lớn nhất thế gian này thì đó chỉ là chuyện vặt vãnh.

Nhưng rồi bác Dracula cho là chúng tôi quá tham ăn tục uống!

Ấy là lúc chúng tôi đang tu lấy tu để một cuốn truyện cổ tích to tướng! Chính Carmilla chọn cuốn sách này, sau khi đã chán ngấy các tiểu thuyết phiêu lưu mạo hiểm. Chứ còn tôi ấy à, truyện cổ tích còn lâu mới là món khoái khẩu của tôi. Chúng chẳng có mấy pha hành động ly kỳ.

- Chúng mình uống truyện cổ tích nào bây giờ nhỉ? Carmilla hỏi tôi, đôi mắt cô bé hấp ha hấp háy vì đói.

- Tớ chịu thôi. Ba chú Lợn Con nhé... Hay Ali Baba và Bốn mươi tên cướp?

- Thôi, chúng mình đã uống chúng rồi còn gì. Tớ thích nếm cuốn Cô bé Lọ Lem hơn, cả cuốn Người đẹp ngủ trong rừng hoặc Nàng Bạch Tuyết nữa...

Tôi bật cười.

- Xì, chỉ toàn truyện về những chàng hoàng tử bảnh bao!

- Thế thì đã sao nào? Cuộc đời đâu chỉ có những kẻ ưa phiêu lưu mạo hiểm hay gậy gố! Còn có cả cảm xúc và những chuyện tình cảm nữa chứ...

Cái đó thì tôi biết thừa đi chứ. Thế nhưng, tôi ấy à, tôi chỉ khoái những câu chuyện tình yêu có thật thôi, ví như chuyện giữa tôi và Carmilla chẳng hạn.

- Hay bọn mình đọc truyện cổ tích pha hành động nào đó đi?

- Là truyện gì cơ?

Tôi làm vẻ suy nghĩ rất lung chứ thật ra tôi đã nảy ra một ý nghĩ trong đầu từ trước rồi.

- Để xem nào. Một câu chuyện có yêu tinh, phù thủy hay chó sói gì đó.

- Thì trong truyện Nàng Bạch Tuyết cũng có một mụ phù thủy đấy thôi.

- Cậu nói thế nào ấy chứ, bà ta chẳng gì cũng là hoàng hậu đấy thôi. Mà bà ta ngốc quá đi. Đến các chú lùn mà cũng dắt mũi bà ta ngon lành được!

Carmilla thở dài thườn thượt. Tôi biết tổng cô bé đang nghĩ gì: cô nghĩ lũ con trai đúng là thậm ngốc. Mà tôi lại là một thằng con trai không chệch đi đâu...

- Vậy ý cậu thế nào? Cô bé nôn nóng hỏi.

- Có một truyện cổ tích mà lần nào đọc tớ cũng run như cầy sấy...

- Thế thì nói cho tớ biết đi!

Chẳng là tôi đang nghĩ tới truyện Yêu Râu Xanh nhưng, đến phút chót, chẳng hiểu sao tôi lại đổi ý.

- Đó là truyện... Cô Bé Quàng Khăn Đỏ!

Carmilla cười khanh khách, có chút gì đó như muốn giễu cợt tôi, nhưng cũng bởi đó là một trong những truyện yêu thích nhất của cô, mặc dù trong truyện chẳng có bóng dáng chàng hoàng tử đáng yêu nào.

- Nhân vật chính trong truyện là một cô bé mà! Vợ sắp cưới của tôi thổ lộ.

- Đâu có, là chó sói đấy chứ. Con trai chứ!

Chúng tôi đang thích thú chơi trò cãi giả vờ. Chẳng mấy chốc, chúng tôi cắm ngay ống hút vào trang sách mở ra câu chuyện và bắt đầu tu ừng ực...

“Ngày xưa ngày xưa, trong một ngôi làng nọ, có một cô bé xinh đẹp tuyệt trần...”

Chương hai

Cuốn sách hút người...

NGAY KHI vừa kết thúc đoạn đầu tiên, tôi đã định hút ngay hình ảnh con chó sói nằm ở trang bên trái. Tôi hít một hơi thật sâu, cùng lúc với Carmilla. Nhưng một điều cực kỳ lạ thường đã xảy ra. Đột nhiên chúng tôi bắt đầu co lại, co lại rồi trở nên bé tí teo, hết như trong truyện Alice ở xứ sở thần tiên vậy. Để khỏi bị ngã, tôi vội bám ngay vào mép cuốn sách.

Hốt hoảng, tôi ngược mắt lên, vừa kịp trông thấy Carmilla ngã nhào vào bên trong ống hút. Không đời nào lại bỏ rơi Carmilla, nghĩ thế, tôi quyết định buông tay. Một lực hút không thể cưỡng nổi lập tức lôi tuột tôi đi. Trong chiếc ống nhựa, hành trình rơi tự do mới dài làm sao, tôi cứ rơi, rơi mãi, rơi mãi... và rồi, đột nhiên rơi phịch xuống đất, mông chổng lên trời còn mũi cắm xuống đất. Hai đứa chúng tôi vừa đứng dậy vừa giữ quần áo và ngơ ngác nhìn quanh.

Chúng tôi đang bị lạc giữa một khu rừng rộng mênh mông, bị lạc giống như Chú Bé Tí Hon và các anh em, hay như Hansel và Gretel vậy. Chỉ khác có một điều là tôi đã quên rải những viên sỏi trắng dọc quãng đường từ chiếc ống hút đến đây.

- Chuyện gì đã xảy ra thế?

Carmilla bàng hoàng hỏi tôi.

- Tổ nghĩ là cuốn sách này đã nuốt gọn chúng mình. Hoặc là truyện cổ tích...

- Không đâu, chính ta đã hút các người vào đây thì có! Bỗng đâu, một tiếng tru hùng hồn cất lên.

Tôi quay phắt lại. Một con chó sói; con sói lừng danh...

- Mi có quyền gì chứ? Chính chúng ta mới là những người hút mực! Tôi đồng dạc tuyên bố.

- Còn những người hút người hút mực thì là ai hả? Con sói vừa nhảy quanh chúng tôi vừa tru tréo.

- Chính là bọn ta chứ còn ai vào đây nữa! Một giọng con gái thỏ thẻ kết luận.

Đó chính là Cô Bé Quàng Khăn Đỏ! Giờ thì sắp đầy đủ lễ bộ rồi nhé...

Carmilla giật giật tay áo tôi. Mặt cô bé xám ngoét, còn đôi mắt thì lộ vẻ kinh hoàng.

- Odilon yêu quý ời, làm sao thoát ra khỏi cuốn sách này bây giờ? Cậu có nhìn thấy đầu chiếc ống hút ở đâu không?

- Thực sự, tớ cũng không biết nữa. Nhưng chúng mình cứ thử nói chuyện với hai người bạn này xem sao. May ra họ lại có cách nào chẳng.

Con sói đang nhếch mép lên, quan sát chúng tôi. Có tiếng gầm gừ khe khẽ phát ra từ cổ họng nó. Còn Cô Bé Quàng Khăn Đỏ thì liếc nhìn chúng tôi với con mắt khinh thường. Một con nhỏ rõ khó ưa!

- Ta và sói đã chán ngấy cứ phải sống mãi trong câu chuyện này rồi. Bọn ta đã quyết định sẽ thoát ra qua chiếc ống hút để được hít thở bầu không khí ngoài kia.

- Hay là ta cứ nuốt tươi chúng nó luôn cho xong nhỉ? Con sói đề nghị, dài rớt chảy ròng ròng ra cả hai bên mép.

- Im ngay, đồ chó sói! Cô Bé Quàng Khăn Đỏ bực mình, tát cho nó một cái vào mồm. - Mi quên là chỉ khi nào tìm được hai kẻ thay thế thì bọn ta mới có thể thoát ra khỏi cuốn sách này hay sao?

Con sói rên rì, vẻ tiu nghỉu.

Cô Bé Quàng Khăn Đỏ quay lại phía tôi và Carmilla.

- Bọn mi sẽ thế chỗ bọn ta và sống cùng câu chuyện này. Còn bọn ta sẽ tự do khám phá thế giới của bọn mi và sẽ tha hồ muốn làm gì thì làm. Tự do giờ là của bọn ta!

Trong khi con bé đang thốt ra những lời này thì bỗng nhiên như từ trên trời rơi xuống, cái ống hút lù lù xuất hiện.

- Các người không thể làm như thế được! Tôi phản đối. - Các người chỉ là những nhân vật tưởng tượng thôi. Các người không hề có thật!

Vừa cười khẩy, con bé và con sói vừa lặn mất tăm trong ống hút đôi của chúng tôi. Tôi nhảy bổ đến chỗ mà trước đây chỉ một giây bọn họ vẫn còn ở

đó, nhưng quá muộn mất rồi. Chúng đã mất tăm mất tích!

Khi tôi quay lại thì đến lượt

Carmilla cũng biến mất từ bao giờ. Thay vào đó, Cô Bé Quàng Khăn Đỏ đã trở lại. Tôi tiến về phía cô bé đó, miệng làu bàu:

- Người phải dừng cái trò này lại ngay, đồ quạ tha gà mổ!

Cô bé lùi bước, bộ dạng sợ hãi...

- Nhưng... nhưng... tôi không phải là người mà ông tưởng đâu. Tên thật của tôi là Carmilla cơ!

Tôi bèn ngó xuống chân mình và rồi hú lên một hồi dài đau đớn.

Chương ba

Mùi thịt tươi thơm ngon

TỪ BÉ CHỈ LỚN chúng tôi chưa từng gặp phải điều gì ghê rợn đến vậy. Đúng là dở khóc dở cười, lại còn nguy hiểm chết người nữa chứ. Nếu chúng tôi vĩnh viễn bị mắc kẹt trong câu chuyện này thì sao? Chúng tôi phải làm gì bây giờ? Hay chúng tôi cứ đóng vai chó sói với Cô Bé Quàng Khăn Đỏ cho đến khi cuốn sách đi đời nhà ma?

- Odilon ơi?

- Gì thế?

- Cậu có nhớ những điều xảy ra trong truyện không?

Không cần phải đau đầu nhức óc, tôi cũng có thể trả lời cô bé ngay.

- Nhớ chứ! Con chó sói đã xơi gọn tất cả mọi người!

Carmilla òa khóc nức nở. Không biết phải an ủi cô bé như thế nào, tôi đành với chân quặp lấy Carmilla mà ôm và cẩn thận không để móng chân cào xước da cô.

- Đừng buồn nữa, Carmilla. Rồi chúng ta sẽ thoát ra khỏi chuyện này thôi...

- Tôi không dám chắc như vậy đâu. Cậu nên nhớ rằng tôi đang là Cô Bé Quàng Khăn Đỏ, còn cậu là chó sói.

Tôi vội cụp ngay tai lại bởi tôi hiểu điều Carmilla đang cố gắng giải thích. Tôi sẽ vồ lấy Carmilla mà ăn thịt mất thôi!

- Chúng ta không thể sống trong câu chuyện này được. Không thể nào!

- Thật ư? Bọn mình làm gì có quyền lựa chọn.

- Dẫu có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa thì tớ cũng không ăn thịt cậu đâu!

Cô bé khẽ nhích người ra một chút để lau nước mắt.

- À mà cậu biết không, đó vẫn chưa phải là điều tệ hại nhất đâu. Cậu có nhớ chuyện sẽ xảy ra sau đó không?

Lần này thì tôi buộc phải vồ đầu bứt trán một lúc.

- Chờ tớ chút. Thật ra, có nhiều cách kết thúc câu chuyện. Hoặc tớ sẽ ăn thịt cậu và cậu biến mất tiêu...

Cô bé Carmilla Đỏ nhăn mày nhăn mặt...

- Hoặc một bác thợ săn sẽ hạ gục con sói, mổ bụng nó và giải cứu tất cả mọi người... Ôi trời ơi!

Tôi rú lên thất thanh khi nhận ra cái cảnh nhục hình tàn khốc đang chờ đợi mình kia.

- Không biết câu chuyện của chúng ta sẽ kết thúc theo kiểu nào đây? Tôi lo đến sốt vó.

Cô bé lắc đầu.

- Tớ cũng không biết nữa.

- Ôi Chúa ơi...

Chúng tôi đã rơi vào một cái bẫy mới thật kinh khủng làm sao.

- Thôi, ý tớ như thế này, Cô Bé Carmilla Đỏ ạ. Đằng nào cũng không làm cách nào khác được, nên chúng mình sẽ tiếp tục câu chuyện, nhưng theo cách của chúng mình. Hãy cầm lấy chiếc giỏ của cậu và đi theo tớ...

Cô bé nhặt lấy cái giỏ, bên trong có đựng một cái bánh xốp và một lọ bơ nhỏ.

Rồi chúng tôi bắt đầu băng ngang qua khu rừng.

- Chúng mình đi đâu đây?

- Tất nhiên là đến nhà Bà ngoại rồi! Chúng mình sẽ xin bà một lời khuyên. Có thể bà sẽ tỏ ra tốt bụng với bọn mình hơn hai kẻ kia chẳng.

Chúng tôi đi bộ rất lâu. Tôi chưa từng nghĩ quãng đường lại xa đến như thế.

- Cậu có chắc là đã chọn đúng hướng không hả Odilon?

- Nghe này, Carmilla. Cậu quên tớ là ai rồi sao. Sói đánh hơi có bao giờ sai đâu!

Tức khắc, lông lá trên người tôi dựng đứng hết cả lên: oái ăm thay, chính cái mũi thính của chó sói khiến tôi đồng thời cũng đánh hơi thấy rằng cô

bạn gái yêu quý của tôi có thể trở thành một món rô ti tái thơm ngon tuyệt đỉnh...

Tôi bắt đầu rảo bước nhanh hơn vì tôi đang thèm ăn thịt cô bé quá đi mất. Cảm giác thèm ăn đó khiến tôi sợ hãi.

- Chờ tớ với! Cô bé nài nỉ. Cậu có những bốn chân. Còn tớ chỉ có hai, chưa kể chúng còn nhỏ xíu thế này!

Sau một hồi, con đường mòn rộng hơn chút ít. Chúng tôi đã tới bìa rừng. Ngay bên cạnh tôi, người Carmilla đang tỏa ra một mùi thịt tươi mới thơm ngon, quyến rũ làm sao.

- Nhìn kia, ở đằng kia có một ngôi nhà.

- Đúng thế, đấy chính là nơi chúng mình sẽ tới.

Đột nhiên, tôi phá lên cười.

- Có gì mà buồn cười thế? Cô bạn tôi ngạc nhiên.

- Chỉ là, tớ đúng là một thằng ngốc. Đáng lẽ phải đi đường tắt, chúng mình lại đi theo con đường dài nhất, con đường mà chó sói đã chỉ cho Cô Bé Quàng Khăn Đỏ trong truyện.

Carmilla nhìn tôi, vẻ ngạc nhiên. Trông cô bé mới ngon lành làm sao!

- Thế mà bây giờ cậu mới nói với tớ!

Cơn giận làm má cô bé ửng hồng như kẹo vậy. Tôi phải nhanh chóng nhìn đi chỗ khác.

- Đi thôi, bà đang chờ chúng mình đấy.

Chương bốn

Odilon trông gà hóa cuốc!

ĐÓ LÀ một ngôi nhà bằng đá có trổ mấy chiếc cửa sổ nhỏ xíu, bên trên là mái nhà bằng đá đen.

Tôi gõ mạnh vào cánh cửa. Một giọng nói yếu ớt cất lên.

- Ai đấy?

- Người trả lời nên là cậu nhĩ?

Tôi thì thào vào tai Carmilla.

- Dạ, cháu, Car... Cô Bé Quàng Khăn Đỏ đây ạ. Cô bé lúng túng nói. - Mẹ bảo cháu mang bánh và bơ tới biểu bà ạ.

- Cháu cứ việc đẩy cửa mà vào!

Dù không cố tình nhưng tôi vẫn phải liếc mép thềm thường khi nghe câu này.

Chúng tôi bước vào. Bên trong nhà tối om. Ở cuối phòng, một bà cụ già lụ khụ đang nằm co ro trên giường, đầu đội một chiếc mũ trùm có đính ruy băng. Bà có vẻ rất yếu.

- Cháu không tới đây một mình thì phải, cháu yêu của bà.

Carmilla khẽ ngáp ngừng trước khi trả lời.

- Không ạ, còn có bạn Odi-Sói cùng đi với cháu.

- Là ai vậy?

- Là chó sói bà ạ!

Một cái nấc kỳ cục làm người bà ngoại rung lên, như thể bà không thể hiểu nổi câu trả lời của cô cháu gái.

- Nhưng... nhưng lẽ ra nó phải đến trước và ăn thịt bà cơ mà. Sao các cháu lại thay đổi câu chuyện như vậy hả? - Bà lão hỏi, giọng giận dữ.

- Vì một lý do hết sức đơn giản ạ. Cháu không phải là Cô Bé Quàng Khăn Đỏ và bạn ấy cũng không phải là chó sói.

- Ta chẳng hiểu cháu đang nói gì cả. Cháu và Cô Bé Quàng Khăn Đỏ giống nhau như hai giọt nước, cả nó và con sói cũng thế!

Carmilla cố gắng giải thích tình hình cho bà lão. Nhưng bà không chịu hiểu.

- Con sói phải ăn thịt bà, thế thôi! Sau đó, nó sẽ ăn đến cháu! Cháu là một nhân vật trong cuốn sách này. Cháu phải tuân theo câu chuyện chứ!

- Cháu không phải là nhân vật trong cuốn sách NÀY!

- Ta không cần biết. Sói kia, hãy ăn thịt ta, còn không thì biến về nhà mi đi!

Nếu được lựa chọn thì tôi đã về nhà ngay rồi. Tôi bắt đầu thấy chán ngấy câu chuyện này.

- Tránh ra, Carmilla! Tôi sẽ chén bà lão để bà ấy khỏi làm phiền chúng mình nữa. Tôi nhớ là trong truyện, con sói chưa hề có gì vào bụng ít nhất đã ba ngày rồi...

- Không được, đó là một cái bẫy đấy! Nếu cậu ăn thịt bà ngoại, cậu sẽ phải đi đến cuối câu chuyện. Rồi cậu cũng sẽ ăn thịt cả tôi nữa. Và chúng ta chắc chắn sẽ mãi mãi là tù nhân trong những trang sách này. Cậu muốn thế à?

Nghe vậy, tôi bắt đầu khóc lóc, than vãn.

- Tớ chẳng biết mình muốn gì nữa. Tớ chỉ biết là tớ đang đói thôi. Và nếu cần phải ăn ngấu ăn nghiêng cậu, tớ cũng sẽ làm như thế. Chắc chắn là thịt cậu ngon tuyệt...

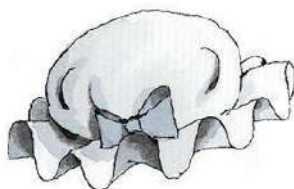
Nghe lời tuyên bố của tôi, Carmilla ngã lăn ra bất tỉnh. Tôi đến gần cô bé, thềm được nhấm nháp cô kinh lên được. Tôi là chó sói và tôi có răng nanh!

Tôi đang định xé xác cô bé thì...

Chương năm

Bà ngoại lạ thường

- ODILON, cháu ơi, đừng làm như vậy! Rồi cháu sẽ phải hối hận cả đời đấy.

- Hãy tự lo chuyện của bà đi thì có, bà ngoại ạ! Chuẩn bị tới lượt bà đấy!

Tôi đưa mũi người người trên người Carmilla. Chúa ơi! Mùi thịt cô bé thơm phưng phức...

Đột nhiên, tôi khựng lại, cơ thể như hóa đá.

Bằng phép màu nào bà ngoại có thể gọi tên thật của tôi nhỉ? Với bà, tôi là chó sói cơ mà. Tôi đưa đôi mắt vàng khè về phía chiếc giường. Bà cụ đã ngồi dậy và bỏ mũ trùm đầu ra từ bao giờ. Khuôn mặt bà trông quen quen, nhưng chút ánh sáng ít ỏi lọt vào căn phòng không đủ để tôi phân biệt rõ được từng đường nét.

Thế là, từng câu từng chữ trong truyện cứ thế tuôn ra khỏi miệng tôi, dù tôi không hề muốn...

- Bà ơi bà, sao tay bà dài thế!

- Tay bà dài để với được những cuốn sách ở tít trên cao, cháu ạ.

- Bà ơi bà, sao chân bà to thế! Mà sao chúng lại mềm thế ạ?

- Ta đâu có cần đến chúng nữa, ta bay mà, cháu yêu.
- Bà ơi bà, sao tai bà trông vừa to, vừa nhỏ... vừa... vừa... buồn cười thế!
- Ngày xưa chúng đẹp lắm đấy. Nhưng rồi theo thời gian, ta bị nặng tai một chút, cháu ạ.
- Bà ơi bà, sao mắt bà đỏ thế!
- Mắt ta đỏ để nhìn rõ hơn trong đêm tối.
- Bà ơi bà, sao răng bà to thế! Răng bà còn sáng và nhọn nữa!
- Đó là răng của người hút mực, cháu ạ!

Những câu trả lời kỳ lạ của bà ngoại bỗng trở nên sáng tỏ khi tôi nhận ra bà là ai.

Đó chính là bác Dracusa! Suýt chút nữa tôi đã chén mất bác rồi...

Cùng lúc đó, tôi cảm thấy các móng vuốt của tôi co cả lại và các răng nanh lại trở thành răng thường. Lông lá trên người biến mất, mái tóc cũ cũng đã mọc lại trên đầu tôi. Tôi lại có thể đứng thẳng trên hai chân. Cuối cùng thì, tôi đã tìm lại được hình dáng bình thường của mình.

Tôi đã quay trở lại trước cửa Thư viện Thế giới. Còn Carmilla thì đang nằm dài trên chiếc ghế băng ưa thích, ngủ ngon lành.

Thế nhưng trông cô vẫn giống hệt Cô Bé Quàng Khăn Đỏ...

- Bác Dracusa ơi, suýt nữa cháu đã phạm một sai lầm lớn.
- Ta biết, chính vì thế ta đã nhảy vào trong cuốn sách. Khi trông thấy chó sói và Cô Bé Quàng Khăn Đỏ đang đi lòng vòng trong Thành phố Ma cà rồng, ta hiểu có điều gì đó bất thường đang xảy ra. Vậy là ta đã cho bà ngoại đi nghỉ và thế vào chỗ bà để xem các cháu xoay xử ra sao. Thỉnh thoảng, những kẻ hút mực háu ăn cũng bị hút vào trong những cuốn sách.

Để không trở thành tù nhân của chúng, ta cần tỏ ra mạnh mẽ hơn câu chuyện và phải xoay chuyển nó chút ít.

Nếu như sáng hôm đó, bác

Dracusa có cảnh báo rằng chúng tôi có thể bị hút xuống đầu kia của chiếc ống hút thì chắc chúng tôi cũng chẳng đời nào tin lời bác.

- Vậy bây giờ họ đang ở đâu hả bác?

- Ai cơ?

- Thì Cô Bé Quàng Khăn Đỏ và con sói ấy ạ!

- Họ đã trở về với câu chuyện rồi. Bà ngoại cũng đã đi nghỉ về. Tóm lại, mọi thứ đã trở lại với trật tự vốn có của nó. Bây giờ, cháu nên đến chăm sóc Carmilla đi. - Bác Dracusa vừa kết thúc câu chuyện vừa chỉ tay về phía cô bé.

Tôi cúi xuống cơ thể bất động của Cô Bé Carmilla Đỏ của tôi. Đánh thức cô như thế nào bây giờ?

Tôi chợt nhớ lại truyện Người đẹp ngủ trong rừng. Tôi mỉm cười. Dễ ợt. Tôi quỳ gối xuống và đặt lên đôi môi cô bé một nụ hôn thật dài có mùi mực

xanh nước biển phương Nam. Và đôi mắt xinh đẹp của cô bé mở ra.

Vừa nhìn thấy tôi, cô lấy lại ngay hình dáng của người hút mực. Rồi cô bé ngáp dài.

- Ôi, tớ thấy khỏe khoắn như đã ngủ một trăm năm rồi ấy...

Thật ra, cô mới ngủ chưa quá năm phút. Điều kỳ diệu của truyện cổ tích là như thế đó!

- Cậu có nhớ tớ là ai không?

- Tất nhiên rồi, Odilon, chàng hoàng tử đáng yêu của tớ chứ còn ai vào đây nữa!

Chia sẻ ebook: <https://downloadsach.com>

Follow us on Facebook: <https://facebookc.com/caphebuoitoi>